

[Niels Frederiksen.]

ning, som vi nu har levet paa gennem 11 Aar, bliver standset af Venstre. Jeg ser med Fortrøstning paa den Opfattelse, der vil brede sig i Vælgerbefolkningen, og jeg tager med stor Sindsro en Diskussion om det Spørgsmaal: hvem i den danske Rigsdag standser Udstykningen i Øjeblikket? Jeg tror derfor, at denne Vinters Politik i hvert Fald paa dette Omraade skarpere end paa noget andet klarer den Tilstand, at man fra Venstres Side især klamrer sig til sin Magt i Landstinget for at tvinge Folketingets Flertal til at fravige det Løfte, man gav paa Valgdagen paa de principielle politiske Spørgsmaals Omraade.

Hvad det Spørgsmaal angaar, som af det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal blev betegnet som det, der følges med størst Interesse, og som bundet i alles Sind, nemlig de vanskelige erhvervsmæssige Forhold, som Verdensprisfaldet har ført ind over vort lille Land, er det ogsaa ret interessant at analysere den Indsats, der er gjort fra de forskellige Sider i dette høje Ting i denne Samling. Jeg har allerede nævnt, og jeg gentager, at det ærede Medlem om dette Forhold sagde, at Udsigterne er de mørkeste, vi har kendt gennem lange Tider. Og paa mange Omraader er dette vist rigtigt, i hvert Fald er det nødvendigt for den høje Rigsdag at tage Hensyn til den Tilstand, der er skabt ud over Landet paa dette Omraade. Man kan her i Rigsdagen ikke undlade at være lydhør overfor de Røster, der giver sig til Kende paa Møder, der holdes omkring i Landet, og de Deputationers Ordførerskaber, som vi hører herinde paa Rigsdagen. Men hvis man sammenholder den Indsats, man fra Oppositionspartiernes Side har gjort i denne Sag, med de Raad og Anvisninger, man modtager fra de Deputationer, som kommer her til Rigsdagen og taler med Partiernes, saa staar det for mig saaledes, at det er et Udtryk for baade haabløs Forvirring, manglende Realitetsans og Uenighed om mange, mange Ting. Jeg skal kun anføre, at der fra enkelt Side er fremkommet Krav, som efter min Opfattelse aldeles ikke kan imødekommes, Krav om Statsgaranti for Rentebetaling, Krav om at nedskære Kronen paa det nuværende Tidspunkt, Kravet om Tvangs-nedsættelse af Kreditforeningsrenten, alt tydende paa, at man ikke har tilstrækkeligt Kendskab til de Vanskeligheder, man staar overfor, naar disse Krav skal gennemføres.

Men hvilket Bidrag gives der da fra

Oppositionspartiernes Side til Vanskelighedernes Løsning? Ja, jeg kan nævne et Bidrag, der er givet fra Partiet Venstre, ved at dette Partis Ordfører, det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, fremsatte Forslag til en Akkordordning for Landbruget. Der er det interessante ved den Indsats i Kriselovgivningen, at den betegner en fuldstændig Kovending for Partiet og udtrykker et fuldkommen ændret Syn paa disse Forhold hos det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal. Jeg mindes, hvordan man saa paa Landbrugets økonomiske Stilling for blot to Aar siden. Jeg mindes den Bedømmelse, det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal gav Udtryk for om den Landbrugskrise, der da truede, og de Vanskeligheder, der da var til Stede for dette Erhverv. Jeg tror, at Fremsættelsen af Forslaget om Statens Medvirkning til en Akkordordning med store økonomiske Bidrag fra Staten er det bedste Bevis for, at man nu fuldkommen har ændret Anskuelse vedrørende det, der er Grunden til Landbrugets Vanskeligheder. Hvis man vil have et Udtryk for, at de nuværende Prisforhold i Løbet af faa Maaneder vil have ført det danske Landbrug ind i en Gældskrise, der truer med Kapitalens Overmagt og Overvægt overfor den selvejende Landbefolkning, saa synes jeg ikke, man kan forlange bedre Bevis end dette Forslag.

Men ogsaa paa anden Maade, rent teknisk, er en Kriselov som den af mig nu omtalte af Interesse. Den viser en saadan Kovending af Partiet Venstre i Politik, at jeg nærmest vil betegne den som en Kolbøtte. Det Forslag, der blev forelagt fra Partiets Side her i Tinget, gik lige til den modsatte Yderlighed af den Stilling, man tog i sin Tid, da dette Spørgsmaal blev forelagt af den Kommission, som det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal havde nedsat til at undersøge Landbrugets økonomiske Forhold. Her foreslaar man Statshjælp til en Akkordordning, hvor man ved spredte, forskelligt sammensatte Udvalg ud over Landet giver et Millionlaan, som der ikke kræves Gnist af Garanti for. Man forlanger ikke mindst Sikkerhed for Statens Udlaan i saa Henseende. Den eneste Sikkerhed, man forlangte i dette Forslag, var den, at Udvalgene skulde have den Opfattelse, at de, man laante Pengene til udover, hvad der var stillet Sikkerhed for, var saa dygtige unge Mennesker, at man kunde tro om dem, at de kunde føre et Landbrug videre, forrente mere end Ejendommens Værdi og tilbagebetale det, Staten havde